

Argentina, campiona del món

Amb el triomf final, per tres gols a dos, d'Argentina davant Alemanya, diumenge, 29 de juny, acabà la XIII edició del campionat mundial de futbol celebrat, durant un mes justet, a Mèxic. Argentina i Maradona, Maradona i Argentina, campions del món.

Els argentins arribaven, per tercera vegada, a una final i és la segona en què aconseguixen el guardó. El 1930, perdien davant Uruguai per 4-2. El 1978, jugant a casa, i amb ajudes de tot tipus, s'imposaven a Holanda, per 3-1. Amb Kempes de *matador*. Videla en féu negoci. I ara, el 86, a Mèxic, Maradona, Burruchaga, Valdano i les croses imprescindibles, s'imposen a la sempre candidata Alemanya Federal. Alfonsín, sens dubte, podrà prendre un respir els pròxims dies, ja que es complaurà de veure com radicals i peronistes s'abraçaran satisfets i patriotes. Maradona serà, lògicament, el símbol de la reconciliació nacional. Per uns dies, només, és clar.

L'ex-barcelonista ha estat el millor jugador de la competició, l'únic *astre* que ha fet tremolar les graderies dels estadis totes a cor, com una sola fulla d'arbre. Amb un perfecte domini de les dimensions del terreny de joc, velocitat de punta, canvis de ritme, modèstia adulta i una picardia només pròpia de qui aprèn als ravals, Dieguito ha brillat en un mundial caracteritzat per l'ocàs de les grans estrelles i del futbol ofensiu.

Platini, Francescoli, Zico, Sócrates, Hugo Sánchez, Boniek, Rummenige, només han estat els grans noms que recitava la premsa. Res més. Entre els *esperats*, només Laudrup i Elk-

Adéu als Mundials amb la victòria d'Argentina. Uns mundials on ha prevalgut un futbol de defensa i on la consigna era passar.

Josep Orts

jaer, eixos de l'equip danés, han demostrat ser jugadors fets sense motle. I això es deu, sobretot, al fet que el seu equip ha estat l'exemple més clar, potser l'únic exemple, de futbol modern on cap l'esquema i l'espontaneïtat. La derrota davant Espanya només indica que Butragueno és capaç, involuntàriament, de fer del mediocre i conservador Miguel Muñoz un entrenador amb prestigi de gran estrateg.

L'altre gran equip ha estat, sens dubte, el soviètic. Però els interessos creats van aconseguir, mitjançant vergonyosos arbitratges, deixar l'URSS a mig camí del triomf que presagiava el futbol exhibit pels seus educats i disciplinats jugadors.

En general, però, poc i vell el futbol d'aquest mundial. La mateixa organització, el sistema de lligues de grups, amb classificació per als dos primers i repesca dels millors tercers, ha provocat, per segona vegada —la primer fou a l'Espanya-82— que els equips jugassen a no perdre. No importava guanyar, sinó passar, amb el menor desgast possible, a la següent fase. Tampoc, però, en la fase final no hem gaudit de bon futbol.

Ha estat així com la conservadora Alemanya s'ha plantat en la final, després d'haver estat un dels equips més grisos de la competició. Els alemanys, però, a empentes i redolons, arribaven al cap de la competició. A l'Espanya-82, després d'haver perdut enfront d'Algèria i d'arreglar el partit amb els cosins austríacs, perderen la final amb la imparable Itàlia. Enguany han tornat a caure de cara, davant la selecció argentina, amb un Maradona que s'ha consagrat com el millor jugador del món.

La preparació quadriculada i la precisió maquina dels moviments dels alemanys no han estat armes suficients per a aturar l'empelt europeu-american que és l'equip argentí.

Ben prompte semblà que guanyaria Argentina. Els magnífics gols de Brown i Valdano encarrilaven el partit. Però dos jugades de córner dels centroeuropeus convertides en gols posaven el partit de mal pelar per als sud-americans. A cinc minuts del final, Burruchaga feia el ple personal i de l'equip. Amb una majestuosa arrancada des del mig del camp, es plantava davant Schumacher i sentenciava quatre anys d'esperances. El deu de la justícia premiava així tot el sord i efectiu treball que aquest jugador havia portat a cap, durant tota la competició, a favor de Maradona.

Un final feliç per als argentins, que han estat els menys fluixos, els més regulars; però no els millors. Un final feliç per a Maradona, que on posa l'ull posa el tir. Inclús quan parla del seu ex-equip: «El Barcelona és tan gran que pot inclús sobreviure a Núñez.» Ho sospitàvem, Dieguito. □

Presentació de la Crida a València

Divendres, dia 4 de juliol, a les 7.30 de la vesprada

LLIBRERIA LLAVORS (carrer Erudit Orellana, 8) a València

Tothom qui vulgui constituir assemblees de la Crida en altres ciutats i pobles del País Valencià, acudiu a aquest acte per prendre contacte i lligar la coordinació.